ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 31ης Ιανουαρίου 1991 *

Στην υπόθεση C-244/89,

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους R. C. Fischer, νομικό της σύμβουλο, και P. Hetsch, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον G. Berardis, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

προσφεύγουσα,

κατά

Γαλλικής Δημοκρατίας, εκπροσωπουμένης από την E. Belliard, υποδιευθύντρια της Διευθύνσεως Νομικών Υποθέσεων του Υπουργείου Εξωτερικών, και τον M. Giacomini, γραμματέα Αλλοδαπών Υποθέσεων στο ίδιο υπουργείο, ως αναπληρωτή της, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την εδώ πρεσβεία της Γαλλίας, 9, boulevard Prince-Henri,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο να αναγνωριστεί ότι η Γαλλική Δημοκρατία μη διασφαλίζοντας την τήρηση των ποσοστώσεων που της είχαν χορηγηθεί, για το έτος 1986, όσον αφορά τις αλιεύσεις « άλλων ειδών (πρόσθετα αλιεύματα) » στα νορβηγικά ύδατα και σεβαστών στα ύδατα των νήσων Φερόε, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τις διατάξεις του άρθρου 5, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 170/83 του Συμβουλίου, της 25ης Ιανουαρίου 1983, περί θεσπίσεως κοινοτικού καθεστώτος διατηρήσεως και διαχειρίσεως των αλιευτικών πόρων (ΕΕ L 24, σ. 1), και του άρθρου 10, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2057/82 του Συμβουλίου, της 29ης Ιουλίου 1982, περί θεσπίσεως ορισμένων μέτρων ελέγχου των αλιευτικών δραστηριοτήτων που ασκούνται από σκάφη των κρατών μελών (ΕΕ L 220, σ. 1), σε συνδυασμό με το άρθρο 1 των κανονισμών (ΕΟΚ) 3730/85 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1985, για την κατανομή μεταξύ των κρατών μελών ορισμένων ποσοστώσεων αλιείας για τα σκάφη που αλιεύουν στην οικονομική ζώνη της Νορβηγίας και στην αλιευτική ζώνη που κείται γύρω από το Jan Mayen (ΕΕ L 361, σ. 66) και 3732/85 του Συμβουλίου,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

της 20ής Δεκεμβρίου 1985, για την κατανομή μεταξύ των κρατών μελών των ποσοστώσεων αλιείας για τα σκάφη που αλιεύουν στα ύδατα των νήσων Φερόε (ΕΕ L 361, σ. 76),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους O. Due, Πρόεδρο, G. F. Mancini, T. F. O'Higgins, και J. C. Moitinho de Almeida, προέδρους τμήματος, K. N. Κακούρη, F. A. Schockweiler, F. Grévisse, M. Zuleeg και P. J. G. Kapteyn, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs
γραμματέας: J. A. Pompe, βοηθός γραμματέας

λαμβάνοντας υπόψη την έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση,

αφού άκουσε τους διαδίκους οι οποίοι ανέπτυξαν τις απόψεις τους κατά τη συνεδρίαση της 20ής Νοεμβρίου 1990,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα ο οποίος ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 10ης Ιανουαρίου 1991,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 2 Αυγούστου 1989, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων άσκησε, δυνάμει του άρθρου 169 της Συνθήκης ΕΟΚ, προσφυγή με την οποία ζητεί να αναγνωριστεί ότι η Γαλλική Δημοκρατία, μη διασφαλίζοντας την τήρηση των ποσοστώσεων που της είχαν χορηγηθεί, για το έτος 1986, όσον αφορά τις αλιεύσεις « άλλων ειδών (πρόσθετα αλιεύματα) » στα νορβηγικά ύδατα και σεβαστών στα ύδατα των νήσων Φερόε, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τις διατάξεις του άρθρου 5, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 170/83 του Συμβουλίου, της 25ης Ιανουαρίου 1983, περί θεσπίσεως κοινοτικού καθεστώτος διατηρήσεως και διαχειρίσεως των αλιευτικών πόρων (ΕΕ L 24, σ. 1), και του άρθρου 10, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2057/82 του Συμβουλίου, της 29ης Ιουλίου 1982, περί θεσπίσεως ορισμένων μέτρων ελέγχου των αλιευτικών δραστηριοτήτων που ασκούνται από σκάφη των κρατών μελών (ΕΕ L 220, σ. 1), σε συνδυασμό με το άρθρο 1 των κανονισμών (ΕΟΚ) 3730/85 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1985, για την κατανομή μεταξύ των κρατών μελών ορισμένων ποσοστώσεων αλιείας για τα σκάφη που αλιεύουν στην οικονομική ζώνη της Νορβηγίας και στην αλιευτική ζώνη που κείται γύρω από το Jan Mayen (ΕΕ L 361, σ. 66) και

3732/85 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1985, για την κατανομή μεταξύ των κρατών μελών των ποσοστώσεων αλιείας για τα σκάφη που αλιεύουν στα ύδατα των νήσων Φερόε (ΕΕ L 361, σ. 76).

2 Ο προαναφερθείς κανονισμός 3730/85, του οποίου η εφαρμογή παρατάθηκε μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 1986 με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 114/86 του Συμβουλίου, της 20ής Ιανουαρίου 1986 (ΕΕ L 17, σ. 4), προβλέπει ότι οι αλιεύσεις που πραγματοποιούνται, κατά το 1986 στο πλαίσιο της συμφωνίας μεταξύ Κοινότητας και Νορβηγίας για τα αμοιβαία δικαιώματα αλιείας το 1986, από τα αλιευτικά σκάφη υπό σημαία κράτους μέλους στα ύδατα που βρίσκονται βορείως των 62° βορείου γεωγραφικού πλάτους και ανήκουν στην οικονομική ζώνη της Νορβηγίας καθώς και στην αλιευτική ζώνη γύρω από το Jan Mayen περιορίζονται στις ποσοστώσεις που καθορίζονται στο παράρτημα I, δηλαδή, όσον αφορά τη Γαλλία, σε 65 τόνους για τα « άλλα είδη (παρεμπίπτοντα [πρόσθετα] αλιεύματα) ».

3 Σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπεται από τη συμφωνία περί αλιείας μεταξύ ΕΟΚ, αφενός, και Κυβερνήσεως της Δανίας και της τοπικής κυβερνήσεως των νήσων Φερόε, αφετέρου, που περιλαμβάνεται στο παράρτημα του κανονισμού (ΕΟΚ) 2211/80 του Συμβουλίου, της 27ης Ιουνίου 1980 (ΕΕ ειδ. έκδ. 11/021, σ. 121), επιτεύχθηκε μεταξύ Κοινότητας και νήσων Φερόε διακανονισμός για τα αμοιβαία δικαιώματα αλιείας για το 1986. Με τον προαναφερθέντα κανονισμό 3732/85 προβλέφθηκε ότι, για το 1986, οι αλιεύσεις που πραγματοποιούνται από αλιευτικά σκάφη υπό σημαία κράτους μέλους στα ύδατα που εμπίπτουν στη δικαιοδοσία αλιείας των νήσων Φερόε, στο πλαίσιο του διακανονισμού αυτού, περιορίζονται στις ποσοστώσεις που καθορίζονται στο παράρτημα, δηλαδή, όσον αφορά τη Γαλλία, σε 440 τόνους για τους σεβαστούς.

4 Όπως προκύπτει από τον ετήσιο πίνακα αλιεύσεων, τον οποίο η Γαλλική Δημοκρατία κοινοποίησε στην Επιτροπή στις 29 Ιανουαρίου 1987 και ο οποίος είναι συνημμένος στο υπόμνημα απαντήσεως, οι ποσοστώσεις που είχαν παραχωρηθεί στη Γαλλία για το 1986 εξαντλήθηκαν τον Σεπτέμβριο του 1986, όσον αφορά τις πρόσθετες αλιεύσεις που πραγματοποιούνταν στα νορβηγικά ύδατα, και τον Μάιο του 1986 όσον αφορά τους σεβαστούς που αλιεύονταν στα ύδατα των νήσων Φερόε.

5 Αναφορικά με τις πρόσθετες αλιεύσεις που πραγματοποιήθηκαν στα νορβηγικά ύδατα, το συνολικό τους ύψος, όσον αφορά τη Γαλλία, έφθασε, το 1986, τους 105 τόνους, δηλαδή η σχετική υπέρβαση ανερχόταν σε 40 τόνους.

6 Δεν αμφισβητείται ότι η Γαλλική Δημοκρατία σε καμιά περίπτωση δεν έλαβε άλλα μέτρα εκτός από αυτά που συνίσταντο στην παροχή στην Επιτροπή στοιχείων σχετικά με τις αλιεύσεις που είχαν ανακοινωθεί από τους αλιείς της, οπότε μόλις με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3465/86 (ΕΕ L 319, σ. 29), που τέθηκε σε ισχύ στις 14 Νοεμβρίου 1986, μπόρεσε η Επιτροπή, σύμφωνα με το άρθρο 10, παράγραφος 3, του προαναφερθέντος κανονισμού 2057/82, να απαγορεύσει την αλιεία προσθέτων αλιευμάτων στα νορβηγικά ύδατα βορείως των 62° βορείου γεωγραφικού πλάτους στα πλοία υπό γαλλική σημαία.

7 Όσον αφορά τους σεβαστούς που προέρχονται από τα ύδατα των νήσων Φερόε, οι γαλλικές αρχές, με τηλετύπημα της 12ης Μαΐου 1986, γνωστοποίησαν στην Επιτροπή ότι είχε εξαντληθεί η γαλλική ποσόστωση και της ζήτησαν να κηρύξει τη λήξη της αλιευτικής περιόδου για το είδος αυτό στον εν λόγω τομέα. Κατόπιν ανταλλαγής ποσοστώσεων που έγινε, σύμφωνα με το άρθρο 5, παράγραφος 1, του προαναφερθέντος κανονισμού 170/83, μεταξύ Γαλλίας και Ηνωμένου Βασιλείου και γνωστοποιήθηκε στην Επιτροπή με τηλετύπημα της 2ας Ιουνίου 1986, η ποσόστωση αλιείας της Γαλλίας για τους σεβαστούς στα ύδατα των νήσων Φερόε ανήλθε σε 510 τόνους. Της αυξημένης αυτής ποσοστώσεως, η οποία εξαντλήθηκε ουσιαστικά κατά τα τέλη Σεπτεμβρίου 1986 (506 τόνοι), σημειώθηκε υπέρβαση κατά τον Νοέμβριο του 1986, δεδομένου ότι καμιά αλίευση δεν πραγματοποιήθηκε τον Οκτώβριο. Όσον αφορά το 1986, οι δηλωθείσες από τη Γαλλία συνολικές αλιεύσεις σεβαστών στα ύδατα των νήσων Φερόε ανήλθαν σε 617 τόνους, δηλαδή σημειώθηκε υπεραλίευση 107 τόνων.

8 Δεδομένου ότι η Γαλλική Δημοκρατία δεν έλαβε κανένα μέτρο για να απαγορεύσει προσωρινώς στα σκάφη της την αλιεία σεβαστών στον τομέα αυτό, η Επιτροπή, με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1601/86 (ΕΕ L 140, σ. 22), που τέθηκε σε ισχύ στις 27 Μαΐου 1986, προέβη, βάσει των στοιχείων που της είχαν κοινοποιηθεί από τις γαλλικές αρχές με τηλετύπημα της 12ης Μαΐου 1986 και σύμφωνα με το άρθρο 10, παράγραφος 3, του προαναφερθέντος κανονισμού 2057/82, στην απαγόρευση αυτή.

9 Από τις διαπιστωθείσες υπερβάσεις ποσοστώσεων, η Επιτροπή συνήγαγε ότι η Γαλλική Δημοκρατία είχε παραλείψει να λάβει το 1986 τα μέτρα που ήταν αναγκαία για τη διασφάλιση της τηρήσεως των ποσοστώσεων που της είχαν χορηγηθεί για τις πρόσθετες αλιεύσεις στα νορβηγικά ύδατα και για τους σεβαστούς στα ύδατα των νήσων Φερόε.

10 Προς στήριξη της προσφυγής της, η Επιτροπή διατείνεται κατ' ουσίαν ότι οι υπερβάσεις των ποσοστώσεων αποτελούν συνέπεια της μη συμμορφώσεως της Γαλ-

λικής Δημοκρατίας προς τις υποχρεώσεις που υπέχουν τα κράτη μέλη από το άρθρο 10, παράγραφος 2, του προαναφερθέντος κανονισμού 2057/82, να κηρύσσουν εγκαίρως την προσωρινή παύση της αλιείας.

11 Εξάλλου, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι οι υπερβάσεις αυτές οφείλονται στο γεγονός ότι η Γαλλική Δημοκρατία παρέλειψε να λάβει, σύμφωνα με το προαναφερθέν άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 170/83, τα μέτρα που ήταν αναγκαία για τον καθορισμό των λεπτομερειών σχετικά με τη χρησιμοποίηση των ποσοστώσεων αλιείας που της είχαν χορηγηθεί.

12 Στην έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση αναπτύσσονται διεξοδικώς τα πραγματικά περιστατικά της υποθέσεως, η εξέλιξη της διαδικασίας καθώς και οι ισχυρισμοί και επιχειρήματα των διαδίκων. Τα στοιχεία αυτά της δικογραφίας δεν επαναλαμβάνονται κατωτέρω παρά μόνο καθόσον απαιτείται για τη συλλογιστική του Δικαστηρίου.

Επί της αιτιάσεως που αντλείται από την καθυστερημένη παύση της αλιείας

13 Με την αιτίαση αυτή, η Επιτροπή προσάπτει στη Γαλλική Δημοκρατία ότι, μη απαγορεύοντας προσωρινώς την αλιεία όσον αφορά τα σχετικά αποθέματα ιχθύων, δεδομένου ότι ήταν φανερό ότι επέκειτο η εξάντληση των ποσοστώσεων, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 10, παράγραφος 2, του προαναφερθέντος κανονισμού 2057/82.

14 Για να εκτιμηθεί αν ευσταθεί η θέση της Επιτροπής, επιβάλλεται υπόμνηση, καταρχάς, ότι σύμφωνα με το άρθρο 10, παράγραφος 2, του προαναφερθέντος κανονισμού 2057/82, « κάθε κράτος μέλος καθορίζει την ημερομηνία κατά την οποία οι αλιεύσεις ιχθυαποθέματος ή ομάδας ιχυαποθεμάτων που υπόκεινται σε ρύθμιση ποσοστώσεως και οι οποίες πραγματοποιήθηκαν από αλιευτικά σκάφη που φέρουν τη σημαία του ή είναι νηολογημένα στο έδαφός του θεωρούνται ότι έχουν εξαντλήσει την ποσόστωση που τους έχει χορηγηθεί για το εν λόγω ιχθυαπόθεμα ή ομάδα ιχθυαποθεμάτων. Απαγορεύει από την ημερομηνία αυτή, προσωρινά, την αλιεία ιχθύων αυτού του αποθέματος ή αυτής της ομάδας αποθεμάτων από τα εν λόγω σκάφη καθώς και τη διατήρηση επί του σκάφους, τη μεταφόρτωση και την εκφόρτωση, εφόσον οι αλιεύσεις πραγματοποιήθηκαν μετά την ημερομηνία αυτή, και καθορίζει την προθεσμία εντός της οποίας επιτρέπονται οι μεταφορτώσεις και οι εκφορτώσεις ή οι τελευταίες κοινοποιήσεις για τα αλιεύματα. Το μέτρο αυτό κοινοποιείται χωρίς καθυστέρηση στην Επιτροπή η οποία ενημερώνει σχετικά τα υπόλοιπα κράτη μέλη ».

15 Περαιτέρω, πρέπει να σημειωθεί ότι το άρθρο 10 του προαναφερθέντος κανονισμού 2057/82 δεν μνημονεύεται ρητώς μεταξύ των διατάξεων που πρέπει να τηρούνται κατά τη διαχείριση των ποσοστώσεων αλιείας που κατανέμονται μεταξύ των κρατών μελών για τα σκάφη που αλιεύουν στην οικονομική ζώνη της Νορβηγίας και στην αλιευτική ζώνη που κείται πέριξ του Jan Mayen καθώς και στα ύδατα των νήσων Φερόε. Πράγματι, το άρθρο 2 των προαναφερθέντων κανονισμών 3730/85 και 3732/85 προβλέπει απλώς ότι τα κράτη μέλη και οι πλοίαρχοι των σκαφών υπό σημαία κράτους μέλους οφείλουν να συμμορφώνονται, όσον αφορά την αλιεία στα προαναφερθέντα ύδατα, προς τις διατάξεις των άρθρων 3 έως 9 του προαναφερθέντος κανονισμού 2057/82.

16 Συναφώς, επιβάλλεται η υπόμνηση ότι, όπως το Δικαστήριο έκρινε με την απόφασή του της 20ής Μαρτίου 1990, Επιτροπή κατά Γαλλίας, σκέψη 14 (C-62/89, Συλλογή 1990, σ. I-925), καίτοι οι προαναφερθέντες κανονισμοί 3730/85 και 3732/85 δεν αναφέρονται ρητώς στο άρθρο 10 του προμνησθέντος κανονισμού 2057/82, η τήρηση της διατάξεως αυτής, η οποία άλλωστε δεν αμφισβητήθηκε από τη Γαλλική Δημοκρατία, επιβάλλεται στα κράτη μέλη και λόγω του χαρακτήρα της ως γενικού κανόνα αναγκαίου για την εξασφάλιση της αποτελεσματικότητας οποιουδήποτε καθεστώτος διατηρήσεως και διαχειρίσεως των αλιευτικών πόρων που βασίζεται στην κατανομή, υπό τη μορφή ποσοστώσεων που χορηγούνται στα κράτη μέλη, του όγκου των διαθέσιμων για την Κοινότητα αλιευμάτων. Υπό τις συνθήκες αυτές, το άρθρο 10 του προαναφερθέντος κανονισμού 2057/82 τυγχάνει εν προκειμένω εφαρμογής.

17 Όσον αφορά, ειδικότερα, την προβαλλόμενη από την Επιτροπή αιτίαση, πρέπει να υπομνησθεί ότι, με την προαναφερθείσα απόφαση της 20ής Μαρτίου 1990, Επιτροπή κατά Γαλλίας, το Δικαστήριο έχει αποφανθεί ότι από το άρθρο 10, παράγραφος 2, του προμνησθέντος κανονισμού 2057/82 προκύπτει ότι τα κράτη μέλη οφείλουν να λαμβάνουν εγκαίρως όλα τα μέτρα που είναι αναγκαία για την πρόληψη υπερβάσεων των ποσοστώσεων, ώστε να εξασφαλίζεται η τήρηση των ποσοστώσεων που τους έχουν χορηγηθεί προς τον σκοπό της διατηρήσεως των αλιευτικών πόρων (σκέψη 17).

18 Η Γαλλική Δημοκρατία δικαιολογεί την παράλειψή της επικαλούμενη τέσσερα επιχειρήματα.

19 Πρώτον, επικαλείται τις πρακτικές δυσχέρειες που την εμπόδισαν να προβλέψει την επικείμενη εξάντληση των εν λόγω ποσοστώσεων. Σχετικώς, η Γαλλική Δημοκρατία υποστηρίζει, καταρχάς, ότι τα ύδατα για τα οποία πρόκειται στην παρούσα διαδι-

κασία είναι πολύ απομακρυσμένα, πράγμα που σημαίνει ότι ήταν πολύ πιθανό τα σχετικά με τις αλιεύσεις στοιχεία να είχαν ήδη καταστεί αλυσιτελή κατά τον χρόνο της παραλαβής τους και εμμένει στον εποχικό χαρακτήρα των επιμάχων αλιεύσεων. Όσον αφορά τις ποσοστώσεις σχετικά με τα πρόσθετα αλιεύματα στα νορβηγικά ύδατα, οι δυσχέρειες αυτές επιδεινώθηκαν περαιτέρω λόγω του ότι η γαλλική ποσόστωση δεν ήταν υψηλή ενώ οι δυνατότητες των αλιευόντων στα ύδατα αυτά σκαφών ήταν πολύ μεγάλες. Εξάλλου, η Γαλλική Δημοκρατία διατείνεται ότι με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2807/83 της Επιτροπής, της 22ας Σεπτεμβρίου 1983, για τον καθορισμό των ειδικών λεπτομερειών που αφορούν την καταγραφή πληροφοριών σχετικά με τα αλιεύματα των κρατών μελών (ΕΕ L 276, σ. 1), όπου προβλέπεται η τήρηση κοινοτικού ημερολογίου πλοίου, άρχισε να ισχύει μετά την 1η Απριλίου 1986, ενώ για την καθιέρωση ενός συστήματος επεξεργασίας των περιεχομένων στα ημερολόγια πλοίου στοιχείων απαιτείται κάποια περίοδος προσαρμογής.

20 Το επιχείρημα αυτό της Γαλλικής Δημοκρατίας δεν μπορεί να γίνει δεκτό. Πράγματι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου (βλ. π. χ. την προαναφερθείσα απόφαση της 20ής Μαρτίου 1990, Επιτροπή κατά Γαλλίας, σκέψη 23), τα κράτη μέλη δεν μπορούν να επικαλούνται πρακτικές δυσχέρειες προκειμένου να δικαιολογούν τη μη λήψη των ενδεικνυομένων μέτρων ελέγχου. Αντιθέτως, στα κράτη μέλη που είναι επιφορτισμένα με την εκτέλεση των κοινοτικών ρυθμίσεων στο πλαίσιο της κοινής οργανώσεως των αγορών στον τομέα της αλιείας εναπόκειται να υπερνικούν τις δυσχέρειες αυτές λαμβάνοντας τα κατάλληλα μέτρα.

21 Συναφώς, πρέπει να υπογραμμιστεί, όπως εξέθεσε και ο γενικός εισαγγελέας στην παράγραφο 12 των προτάσεών του, ότι τα μέτρα ελέγχου που αναφέρονται στον προαναφερθέντα κανονισμό 2057/82, και ιδίως στα άρθρα του 6 και 9, τα οποία προβλέπουν ότι όλες οι εκφορτώσεις πρέπει να δηλώνονται και να καταγράφονται, έπρεπε, αν είχαν ορθώς εφαρμοσθεί, να επιτρέψουν στις γαλλικές αρχές τη συλλογή επαρκών στοιχείων ώστε να μπορέσουν αυτές να προβλέψουν την εξάντληση των ποσοστώσεων και να ενεργήσουν αναλόγως. Επιπλέον, αν η Γαλλική Δημοκρατία θεωρούσε τα μέτρα αυτά ανεπαρκή, είχε την ευχέρεια να θεσπίσει, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 14 του προαναφερθέντος κανονισμού 2057/82, συμπληρωματικούς κανόνες επιβάλλοντες υποχρεώσεις αυστηρότερες από τις ελάχιστες που απαιτεί ο κανονισμός αυτός. Έτσι, ορθώς η Επιτροπή υπογράμμισε ότι η Γαλλική Δημοκρατία θα μπορούσε να έχει απαιτήσει από τους πλοιάρχους των σκαφών να μεταδίδουν μέσω ασυρμάτου τα στοιχεία που διέθεταν σχετικά με τις αλιεύσεις ή να έχει θεσπίσει σύστημα αδειών με το οποίο θα καθίστατο δυνατόν εκ των προτέρων στα σκάφη να αλιεύουν ορισμένες ποσότητες ιχθύων υποκειμένων στις ποσοστώσεις.

22 Όσον αφορά την προβαλλομένη ανάγκη μιας περιόδου προσαρμογής προκειμένου να τεθεί σε εφαρμογή ένα σύστημα το οποίο καθιστά δυνατή τη συλλογή και την επεξεργασία των στοιχείων που παρέχονται από τα ημερολόγια πλοίου, πρέπει να υπομνηστεί, όπως το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει με την προαναφερθείσα απόφασή του της 20ής Μαρτίου 1990, Επιτροπή κατά Γαλλίας (σκέψη 25), ότι ο προαναφερθείς κανονισμός 2807/83, ο οποίος τέθηκε σε ισχύ την 1η Απριλίου 1985, εισήγαγε απλώς ένα ενιαίο υπόδειγμα για το ημερολόγιο πλοίου. Αντιθέτως, η υποχρέωση τηρήσεως τέτοιου ημερολογίου, στο οποίο καταγράφονται οι αλιευόμενες ποσότητες κάθε είδους καθώς και η ημερομηνία και ο τόπος αλιεύσεως, προβλεπόταν ήδη στο άρθρο 3 του προαναφερθέντος κανονισμού 2057/82, ο οποίος τέθηκε σε ισχύ την 1η Ιανουαρίου 1983. Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν ήταν παράλογο να προσδοκάται ότι, κατά το 1986, η Γαλλική Δημοκρατία θα είχε θεσπίσει σύστημα το οποίο θα καθιστούσε δυνατή την αποτελεσματική εκμετάλλευση των παρεχομένων από τα ημερολόγια των πλοίων στοιχείων.

23 Με το δεύτερό της επιχείρημα, η Γαλλική Δημοκρατία ισχυρίζεται ότι δεν έχει, εν προκειμένω, διαπιστωθεί με βεβαιότητα ούτε το υποστατό ούτε το μέγεθος της υπερβάσεως των επιμάχων δύο ποσοστώσεων. Συναφώς, η Γαλλική Δημοκρατία εμμένει, καταρχάς, επί του ότι δεν υφίσταται επί κοινοτικού επιπέδου εναρμόνιση των συντελεστών μετατροπής που τα κράτη μέλη εφαρμόζουν στα εκφορτωνόμενα αλιεύματα, τα οποία αποτελούνται από ιχθύς από τους οποίους έχουν αφαιρεθεί τα εντόσθια, για τον υπολογισμό της ποσότητας των αλιευμάτων σε βάρος ζώντων ιχθύων. Η Γαλλική Δημοκρατία υποστηρίζει επίσης ότι ορισμένα ύδατα εντός των οποίων αλιεύθηκαν σεβαστοί αποτελούν το αντικείμενο αμφισβητήσεων, όσον αφορά τη δικαιοδοσία, μεταξύ του Ηνωμένου Βασιλείου και των νήσων Φερόε.

24 Σχετικά με το προβαλλόμενο περιθώριο αβεβαιότητας που απορρέει από την εφαρμογή του συντελεστή μετατροπής, πρέπει να αναγνωριστεί, όπως το Δικαστήριο έχει ήδη υπογραμμίσει, απαντώντας στο ίδιο επιχείρημα, με την προαναφερθείσα απόφαση της 20ής Μαρτίου 1990, Επιτροπή κατά Γαλλίας (σκέψη 28), ότι οι ίδιες οι γαλλικές αρχές χρησιμοποίησαν τον συντελεστή αυτόν για να καθορίσουν τα σχετικά με τα αλιεύματα αριθμητικά στοιχεία που κοινοποίησαν στην Επιτροπή. Υπό τις συνθήκες αυτές, στερείται ερείσματος η από μέρους της Γαλλικής Δημοκρατίας αμφισβήτηση της αξιοπιστίας αυτού του τρόπου υπολογισμού. Επιπλέον, έστω και αν υποτεθεί ότι υφίσταται κάποιο περιθώριο αβεβαιότητας, το περιθώριο αυτό είναι οπωσδήποτε περιορισμένο και δεν μπορεί βεβαίως να εξηγήσει τόσο σημαντικές υπερβάσεις ποσοστώσεων όπως αυτές που έχουν εν προκειμένω διαπιστωθεί, συγκεκριμένα 21 % προκειμένου για την αυξημένη ποσόστωση όσον αφορά τον σεβαστό και 60 % προκειμένου για την ποσόστωση όσον αφορά τις πρόσθετες αλιεύσεις.

25 Περαιτέρω, όσον αφορά τις προβαλλόμενες αμφισβητήσεις σχετικά με τη δικαιοδοσία μεταξύ του Ηνωμένου Βασιλείου και των νήσων Φερόε, έχει σημασία να υπομνηστεί

ότι το Δικαστήριο έχει ήδη αποφανθεί (προαναφερθείσα απόφαση της 20ής Μαρτίου 1990, Επιτροπή κατά Γαλλίας, σκέψη 30) ότι, δυνάμει του άρθρου 2, στοιχείο β, της συμφωνίας για την αλιεία μεταξύ ΕΟΚ, αφενός, και Κυβερνήσεως της Δανίας και της τοπικής κυβερνήσεως των νήσων Φερόε, αφετέρου, οι αρχές των νήσων αυτών καθορίζουν κάθε χρόνο « τα μερίδια που διατίθενται στα σκάφη αλιείας της Κοινότητας καθώς και τις ζώνες εντός των οποίων δύνανται να αλιευθούν τα μερίδια αυτά ». Ο κατάλογος των μεριδίων και των ζωνών αλιείας διαβιβάζεται στην Επιτροπή και το στοιχείο αυτό χρησιμεύει ως βάση για την κατανομή των ποσοστώσεων μεταξύ των κρατών μελών. Ελλείψει οποιασδήποτε επιφυλάξεως στη συμφωνία αυτή όσον αφορά την προβαλλόμενη αμφισβήτηση ως προς τη δικαιοδοσία μεταξύ του Ηνωμένου Βασιλείου και των νήσων Φερόε και ελλείψει οποιασδήποτε αμφισβητήσεως, σχετικά με την καθορισθείσα από τις αρχές των νήσων Φερόε ζώνη, από το κράτος μέλος που φέρεται ως ενδιαφερόμενο, η Γαλλική Δημοκρατία δεν μπόρεσε να αμφισβητήσει το γεγονός ότι το σύνολο των αλιεύσεων που ελήφθησαν υπόψη από την Επιτροπή στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας πραγματοποιήθηκε σε ζώνη εμπίπτουσα στην αλιευτική δικαιοδοσία των νήσων Φερόε. Υπό τις συνθήκες αυτές, στερείται ερείσματος το επιχείρημα που προβάλλει η Γαλλική Δημοκρατία για να δικαιολογήσει τη μη τήρηση εν προκειμένω της ποσοστώσεως.

26 Τρίτον, η Γαλλική Δημοκρατία παρατηρεί ότι, εν πάση περιπτώσει, η συνολική ποσόστωση που διέθετε η Κοινότητα στα νορβηγικά ύδατα καθώς και στα ύδατα των νήσων Φερόε για τα εν λόγω αποθέματα δεν εξαντλήθηκε το 1986 και ότι, κατά συνέπεια, η υπέρβαση των γαλλικών ποσοστώσεων δεν ζημίωσε άλλα κράτη μέλη και δεν διακύβευσε ούτε τους σχετικούς με τη συντήρηση των αλιευτικών πόρων στόχους της κοινοτικής νομοθεσίας ούτε τις συμφωνίες που έχουν συναφθεί από την Κοινότητα με τις ενδιαφερόμενες τρίτες χώρες.

27 Επί του σημείου αυτού, αρκεί να υπογραμμιστεί, όπως το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει με την προαναφερθείσα απόφαση της 20ής Μαρτίου 1990, Επιτροπή κατά Γαλλίας (σκέψη 32), ότι το σύνολο των κοινοτικών ποσοτήτων που αλιεύθηκαν κατά το 1986 στα εν λόγω ύδατα, το ύψος των οποίων δεν προέκυψε παρά μετά το πέρας του εν λόγω έτους, δεν επηρεάζει την υποχρέωση που είχαν τα κράτη μέλη να λάβουν εγκαίρως να απαιτούμενα μέτρα για να προλάβουν την εξάντληση της εθνικής ποσοστώσεως που τους είχε χορηγηθεί.

28 Τέλος με το τέταρτό της επιχείρημα, η Γαλλική Δημοκρατία αμφισβητεί τα κριτήρια που εφαρμόζει η Επιτροπή για την εκτίμηση της διαχειρίσεως και του ελέγχου των ποσοστώσεων από τα κράτη μέλη. Συναφώς, η Γαλλική Δημοκρατία υποστηρίζει,

πρώτον, ότι η Επιτροπή, όταν αποφασίζει να κινήσει τη διαδικασία του άρθρου 169 της Συνθήκης για υπέρβαση ποσοστώσεων, δεν πρέπει να λαμβάνει υπόψη το μέγεθος των υπεραλιεύσεων σε σχέση με τη συνολική ποσόστωση, αλλά υποχρεούται να αναφέρεται σε απόλυτους αριθμούς όσον αφορά τις επιπλέον αυτές αλιεύσεις, δηλαδή στο ακριβές τους βάρος. Κατ' αυτόν τον τρόπο, η Επιτροπή οφείλει να συγκρίνει το περιθώριο υπερβάσεως των σχετικών ποσοστώσεων με αυτό των λοιπών ποσοστώσεων το οποίο έκρινε ασήμαντο και δεν έλαβε, ως εκ τούτου, υπόψη, ενώ οφείλει, επίσης, να λαμβάνει υπόψη και τις δυνατότητες των σκαφών που χρησιμοποιούν ποσοστώσεις. Δεύτερον, η Γαλλική Δημοκρατία ισχυρίζεται ότι, κατά την εκτίμηση της σοβαρότητας της καθυστερήσεως που σημειώθηκε μεταξύ της ημερομηνίας εξαντλήσεως των ποσοστώσεων και της ημερομηνίας παύσεως της αλιείας, η Επιτροπή οφείλει να λαμβάνει υπόψη τις προθεσμίες που καθορίζονται από την κοινοτική νομοθεσία η οποία επιβάλλει στους πλοιάρχους των σκαφών να κοινοποιούν στις εθνικές αρχές τα στοιχεία που περιέχονται στα ημερολόγιά τους πλοίου τουλάχιστον κάθε δεκαπέντε ημέρες ή εν πάση περιπτώσει εντός σαράντα οκτώ ωρών από την εκφόρτωση και παρέχει στα κράτη μέλη προθεσμία δεκαπέντε ημερών για να κοινοποιήσουν στην Επιτροπή τη μηνιαία δήλωσή τους αλιευμάτων.

29 Προκειμένου περί του πρώτου σημείου, πρέπει να τονιστεί, όπως ορθώς υπογράμμισε η Επιτροπή, ότι ο υπολογισμός του μεγέθους της υπερβάσεως μιας ποσοστώσεως σε απόλυτους αριθμούς, δηλαδή σε τόνους, είναι άνευ σημασίας εφόσον οι ποσοστώσεις που χορηγούνται στα κράτη μέλη ποικίλλουν σημαντικά σε ποσότητα. Αντιθέτως, η εκτίμηση των υπεραλιεύσεων σε ποσοστιαίες μονάδες επιτρέπει να εξακριβωθεί αν η διαχείριση και ο έλεγχος των ποσοστώσεων ήταν αποτελεσματικοί. Όπως υπογράμμισε ακόμη η Επιτροπή, το γεγονός ότι ήταν πολύ μεγάλες οι αλιευτικές δυνατότητες των γαλλικών σκαφών που έπλεαν στα εν λόγω ύδατα αποτελούσε έναν παράγοντα του οποίου η ύπαρξη επέβαλλε στις γαλλικές αρχές ακόμα μεγαλύτερη επαγρύπνηση, ο οποίος όμως κατ' ουδένα τρόπο τις απήλλασσε από την υποχρέωσή τους να διασφαλίσουν την τήρηση των ποσοστώσεων.

30 Όσον αφορά το δεύτερο σημείο, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ορθώς η Επιτροπή επισήμανε ότι ένα κράτος μέλος δεν μπορεί να επικαλείται τις ελάχιστες απαιτήσεις της κοινοτικής νομοθεσίας προκειμένου να απαλλάσσεται από τις ευθύνες του σχετικά με την τήρηση των ποσοστώσεων αλιείας που του έχουν χορηγηθεί. Όσον αφορά την προθεσμία των δεκαπέντε ημερών για την ανακοίνωση των αλιεύσεων, πρέπει να υπομνησθεί ότι τα κράτη μέλη έχουν την ευχέρεια να απαιτούν όπως τα στοιχεία αυτά κοινοποιούνται ταχύτερα, π.χ. μέσω ασυρμάτου. Εξάλλου, η προθεσμία των δεκαπέντε ημερών για την ανακοίνωση στην Επιτροπή των μηνιαίων αριθμητικών στοιχείων σχετικά με τα αλιεύματα δεν μπορεί σε καμιά περίπτωση να δικαιολογήσει τη μη τήρηση από τη Γαλλική Δημοκρατία της υποχρεώσεως που υπέχει για τη λήψη των μέτρων

που είναι αναγκαία για την προσωρινή απαγόρευση κάθε αλιευτικής δραστηριότητας όταν επίκειται εξάντληση της ποσοστώσεως.

31 Δεδομένου ότι κανένα από τα επιχειρήματα που η Γαλλική Κυβέρνηση προέβαλε κατά της αιτιάσεως της Επιτροπής δεν έγινε δεκτό, έπεται ότι πρέπει να αναγνωριστεί ότι η Γαλλική Δημοκρατία, μη διασφαλίζοντας την τήρηση των ποσοστώσεων που της είχαν χορηγηθεί για το έτος 1986 όσον αφορά τις αλιεύσεις προσθέτων αλιευμάτων στα νορβηγικά ύδατα και σεβαστών στα ύδατα των νήσων Φερόε, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τις διατάξεις του άρθρου 10, παράγραφος 2, του προαναφερθέντος κανονισμού 2057/82, σε συνδυασμό με το άρθρο 1 των προαναφερθέντων κανονισμών 3730/85 και 3732/85.

Επί της παρεπομένης αιτιάσεως

32 Με την προσφυγή της, η Επιτροπή προσάπτει επίσης στη Γαλλική Δημοκρατία ότι παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 5, παράγραφος 2, του προαναφερθέντος κανονισμού 170/83, κατά την οποία « τα κράτη μέλη καθορίζουν τηρώντας τις ισχύουσες κοινοτικές διατάξεις τις λεπτομέρειες για τη χρησιμοποίηση των ποσοστώσεων που τους έχουν παραχωρηθεί ».

33 Η Επιτροπή, απαντώντας σε γραπτή ερώτηση του Δικαστηρίου με την οποία αυτό της ζήτησε να αναφέρει τα συγκεκριμένα στοιχεία από τα οποία αποδεικνύεται ότι η Γαλλική Δημοκρατία παρέβη το άρθρο 5, παράγραφος 2, του προαναφερθέντος κανονισμού 170/83, υποστηρίζει καταρχάς ότι η διάταξη αυτή είναι γενικού χαρακτήρα και καλύπτει όλες τις διαδικασίες που είναι αναγκαίες για τη διασφάλιση του ότι οι ποσοστώσεις χρησιμοποιούνται κατά τρόπο σύμφωνο με τους σχετικούς κοινοτικούς κανόνες και ότι, ως εκ τούτου, κάθε περίπτωση υπεραλιεύσεως που καταλογίζεται σε κράτος μέλος συνιστά παράβαση του άρθρου 5, παράγραφος 2. Περαιτέρω, η Επιτροπή διατείνεται ότι, εφόσον οι διατάξεις του προαναφερθέντος κανονισμού 2057/82 συμπεριλαμβανομένου του άρθρου 10, παράγραφος 2, καίτοι θεσπισμένες πριν από τον προαναφερθέντα κανονισμό 170/83, απλώς προσδιορίζουν, κατά τρόπο περισσότερο συγκεκριμένο, τη γενική υποχρέωση του άρθρου 5, παράγραφος 2, οποιαδήποτε παράβαση του άρθρου 10, παράγραφος 2, του προαναφερθέντος κανονισμού 2057/82 συνιστά, ipso facto, παράβαση του άρθρου 5, παράγραφος 2, του προαναφερθέντος κανονισμού 170/83. Τέλος, η Επιτροπή διατείνεται ότι η καθυστερημένη απαγόρευση των αλιευτικών δραστηριοτήτων οφείλεται στο γεγονός ότι το εν λόγω κράτος μέλος δεν έλαβε τα αναγκαία μέτρα, εκτός αυτών που επιβάλλονταν από τον προαναφερθέντα κανονισμό 2057/82, προκειμένου να αποκτήσει τα σχετικά με τις αλιεύσεις στοιχεία ώστε να μπορέσει να εμποδίσει την υπέρβαση των ποσοστώσεων και ότι,

κατά συνέπεια, η παράλειψη αυτή όσον αφορά τη διαχείριση των ποσοστώσεων πρέπει επίσης να θεωρηθεί ως παράβαση του άρθρου 5, παράγραφος 2.

34 Εντούτοις, τα επιχειρήματα αυτά δεν μπορούν να γίνουν δεκτά. Πράγματι, μια γενικής φύσεως διάταξη εφαρμόζεται κατά τρόπο αυτοτελή μόνον σε καταστάσεις για τις οποίες το κοινοτικό δίκαιο δεν έχει προβλέψει περισσότερο ειδικούς κανόνες. Εξ αυτού έπεται ότι, όταν μια διάταξη γενικού χαρακτήρα, όπως το άρθρο 5, παράγραφος 2, του προαναφερθέντος κανονισμού 170/83, έχει τεθεί σε εφαρμογή με ειδικό κανόνα, όπως εν προκειμένω το άρθρο 10, παράγραφος 2, του προμνησθέντος κανονισμού 2057/82, και όταν το Δικαστήριο έχει αναγνωρίσει ότι ένα κράτος μέλος έχει παραβιάσει την ειδική αυτή υποχρέωση, δεν παρίσταται πλέον ανάγκη να εξεταστεί αν το κράτος αυτό έχει παραβεί και τη γενική διάταξη επί της οποίας ερείδεται η υποχρέωση αυτή.

35 Επιπλέον, κατά πάγια νομολογία (βλ., π.χ., την προαναφερθείσα απόφαση της 20ής Μαρτίου 1990, Επιτροπή κατά Γαλλίας, σκέψη 37), στο πλαίσιο της διαδικασίας του άρθρου 169 της Συνθήκης, η Επιτροπή οφείλει να αποδείξει την ύπαρξη της προβαλλομένης παραβάσεως. Κατά συνέπεια, στην Επιτροπή εναπόκειται η προβολή, προς στήριξη της προσφυγής της, των πραγματικών και νομικών περιστατικών που είναι αναγκαία για την εξακρίβωση από το Δικαστήριο του υποστατού της παραβάσεως αυτής. Πρέπει όμως να γίνει δεκτό ότι η Επιτροπή δεν προέβαλε εν προκειμένω τα προαναφερθέντα επιχειρήματα παρά απαντώντας απλώς σε γραπτή ερώτηση του Δικαστηρίου.

36 Υπό τις συνθήκες αυτές, η παρεπομένη αιτίαση της Επιτροπής πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

37 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Δεδομένου ότι η Γαλλική Δημοκρατία ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

αποφασίζει:

1) Η Γαλλική Δημοκρατία, μη διασφαλίζοντας την τήρηση των ποσοστώσεων που της είχαν χορηγηθεί, για το έτος 1986, όσον αφορά τις αλιεύσεις « άλλων ειδών (παρεμπίπτοντα [πρόσθετα] αλιεύματα) » στα νορβηγικά ύδατα και σεβαστών στα ύδατα των νήσων Φερόε, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τις διατάξεις του άρθρου 10, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2057/82, του Συμβουλίου, της 29ης Ιουλίου 1982, περί θεσπίσεως ορισμένων μέτρων ελέγχου των αλιευτικών δραστηριοτήτων που ασκούνται από σκάφη των κρατών μελών, σε συνδυασμό με το άρθρο 1 των κανονισμών (ΕΟΚ) 3730/85 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1985, για την κατανομή μεταξύ των κρατών μελών ορισμένων ποσοστώσεων αλιείας για τα σκάφη που αλιεύουν στην οικονομική ζώνη της Νορβηγίας και στην αλιευτική ζώνη που κείται γύρω από το Jan Mayen, και 3732/85 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1985, για την κατανομή μεταξύ των κρατών μελών των ποσοστώσεων αλιείας για τα σκάφη που αλιεύουν στα ύδατα των νήσων Φερόε.

2) Απορρίπτει κατά τα λοιπά την προσφυγή.

3) Καταδικάζει τη Γαλλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Due Mancini O'Higgins Moitinho de Almeida

Κακούρης Schockweiler Grévisse Zuleeg Kapteyn

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 31 Ιανουαρίου 1991.

Ο Γραμματέας

J.-G. Giraud

Ο Πρόεδρος

O. Due